

ZIEK.

door

Jul KREKEL.

I.

't Was Herfst.

Ze zat zoo bleek, geluwachtig, ineengekropen lik de leste blaren klakkerend in den wind op den appelboom, achter de jagende stoof in vaders leunstoel.

Haar neusken, spichtiger op 't ingevallen wezen, keek uit den valen halsdoek, waarin heur hoofd gedraaid was, wi de bek van 'n treurende tortelduif, als ze voor 't open hok komt zuchten.

Heure borsten, sierlik als twee balrozenknoppen, die zich neigen en rechten in 't streelend koeltje, gingen met 't diepe ademhalen op en neer.

Door de opening van haren hoofddoek, blikten heure weemoedige oogen zacht naar de vechtende vliegen, die op heuren warmen schoot, bij 't vuur, om 'n leste uurken leven kwamen zoeken.